

Arrest

nr. 152 701 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 maart 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 maart 2015 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"(...) Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam/nom: B.

Voornaam: W.

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Kaedi

Nationaliteit: Mauritanië

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/03/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18/02/2014.

Betrokkene maakt ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

- BR. 12.LL. 14040514 voor gewone diefstal*
- BR.12.LL.13514914 voor gewone diefstal*
- BR.60.L6.03812314 voor drugsbezit*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 18/02/2014.

Betrokkene maakt daarnaast ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

- BR. 12.LL. 14040514 in 2015 voor gewone diefstal*
- BR.12.LL.13514914 in 2014 voor gewone diefstal*
- BR.60.L6.03812314 in 2014 voor drugsbezit*

Betrokkene werd opgevangen in de Open Terugkeerplaats van Fedasil te Poelkapelle, waar betrokkene meermaals en uitgebreid werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene diende uiterlijk op 09/08/2014 het grondgebied te hebben verlaten of concrete bewijzen voor te leggen dat hij bezig is met de organisatie van zijn vrijwillige terugkeer, maar heeft meermaals geweigerd in te stappen in een vrijwillig terugkeertraject. Betrokkene heeft op 30/12/2013 een asielaanvraag ingediend.

Deze aanvraag werd definitief verworpen op 24/06/2014 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...)Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

Vooreerst stelt artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet dus dat telkens rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In casu kan verzoekende partij uit de motivering van de beslissing geenszins afleiden dat er met haar persoonlijke situatie werd rekening gehouden. Het betreft in hoofdzaak immers een standaardmotivering.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Verwerende partij verwijst naar verschillende PV's mbt gewone diefstal en drugsbezit om haar beslissing te staven. Vooreerst dient gesteld dat deze feiten geenszins bewezen werden. Een opstelling van een PV in hoofde van verzoekende partij zonder dat de feiten werden bewezen, kunnen geenszins gebruikt worden om van 'een gevaar voor de openbare orde' te kunnen spreken.

Daarnaast verwijst verwerende partij naar het feit dat verzoekende partij niet is ingegaan op het voorstel om op vrijwillige basis terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij ziet niet in hoe dit een afdoende motivering kan vormen om het maximum termijn van 3 jaar te verantwoorden?!

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van drie jaar op te leggen) schragen.

Ten tweede stelt artikel 74/11, §1 dat het inreisverbod maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een maximaal inreisverbod oplegt. De redenen die verwerende partij aanhaalt zijn dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een maximaal inreisverbod wordt opgelegd.

11.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat 'vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 2 of 1 jaar.

Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken - zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit de Wet zou volgen dat er ALTIJD een inreisverbod wordt opgelegd van 3 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren.

Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren tussen de 0 en 3 jaar. Voor de thematiek van het inreisverbod, a fortiori als de vreemdeling nog familie heeft in België, quod in casu, is dit een ingrijpende en reusachtige marge.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een maximumtermijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de maximumtermijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Zie ter zake OPDEBEEK EN COOLSAET (I. OPDEBEEK EN A. COOLSAET, Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, (7), 1999 blz. 145.

4.3.2. De motivering moet evenredig zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover het bestuur beschikt

4.3.2.2. Het onderscheid tussen een gebonden en een discretionaire bevoegdheid

182. Bij een gebonden bevoegdheid laat de toepasselijke regelgeving geen beoordelingsruimte voor de overheid: de wet bepaalt de inhoud of het voorwerp van de beslissing die het bestuur moet nemen wanneer de voorgeschreven voorwaarden vervuld zijn.

Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, beschikt het bestuur over een discretionaire bevoegdheid. Dergelijke beleidsvrijheid is evenwel geen vrijbrief voor een willekeurige of onredelijke beslissing. Een beoordelingsvrijheid, hoe ruim ook, heeft immers steeds de redelijkheid als grens (109).

Voorbeelden van gebonden bevoegdheden zijn:

- de verplichting voor de overheid om na een vergelijkend examen de benoemingen te doen in volgorde van het behaalde resultaat (11.0),
- de verplichting voor de overheid om een ambtenaar die tweemaal achtereenvolgens negatief werd beoordeeld te ontslaan, wanneer het statuut het bestuur terzake geen beoordelingsruimte laat (11 i);
- een bevordering in een vlakke loopbaan;
- het nemen van de beslissing "geslaagd" ten aanzien van studenten die alle voorwaarden vervullen om geslaagd te worden verklaard; -• het toekennen van socialezekerheidsuitkeringen en van het bestaansminimum zodra alle voorwaarden vervuld zijn;
- de inkohiering van belastingen (1.12).

Voorbeelden van discretionaire bevoegdheden zijn:

- benoemingen en bevorderingen naar keuze (113);
- de keuze van de aannemer na een offerteaanvraag (H 4);
- het al dan niet opleggen van een tuchtstraf en het bepalen van de straf- maat(115);
- een beslissing tot het al dan niet beschermen van een monument of landschap en het opleggen van erfdienstbaarheden en beperkingen aan het eigendomsrecht (116);
- een beslissing tot het al dan niet opnemen van een goed in de inventaris van leegstaande en/of verwaarloosde bedrijfsruimten (117);
- het nemen van beslissingen over het al dan niet slagen van een student wanneer de betrokkene niet aan alle voorwaarden voldoet om geslaagd te worden verklaard (bv. één tekort) (118);
- de keuze voor de toepassing van de spoedprocedure bij onteigeningen, m.a.w. het van toepassing verklaren van de Wet van 26 juli 1962 (119).

43.2.2. Gevolgen van het onderscheid voor de motiveringsplicht

183. Bij een gebonden bevoegdheid kan een verwijzing naar de toegepaste regelgeving en de feitelijke toestand die de toepassing van de regel uitlokt volstaan. Dit blijkt uit de parlementaire voorbereiding van de wet (120) en wordt bevestigd door de Raad van State (121).

Bij een gebonden bevoegdheid volstaat bijgevolg de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van het betrokken artikel vervuld zijn (122). Wanneer bijvoorbeeld uit het toepasselijke ambtenarenstatuut voortvloeit dat de beoordeling "onvoldoende" tweemaal na elkaar automatisch de definitieve ambtsneerlegging van het personeelslid tot gevolg heeft, volstaat de vaststelling dat de voorwaarden voor de toepassing van dit artikel vervuld zijn, als motivering voor de beslissing waarbij de betrokkene definitief arbeidsongeschikt wordt verklaard (123).

Bij de berekening van een uitkering volstaat een verwijzing naar de door de wet opgelegde berekeningswijze en naar de feitelijke elementen waarop ze wordt toegepast (124). De berekeningswijze geldt m.a.w. als motivering voor beslissingen die betrekking hebben op geldsommen (125).

Bij de beslissing over het al dan niet geslaagd zijn van studenten zal de examencommissie bij evidente gevallen, bv. bij studenten die niet het vereiste globale percentage behalen om te slagen en meerdere tekorten hebben, niet moeten verwoorden waarom de betrokkene niet geslaagd is (126). Dit volgt louter uit de punten.

Bij gemeentelijke belastingen is elke inkohiering een administratieve rechtshandeling die formeel moet worden gemotiveerd (127), maar de motivering zal in dit geval bestaan in een eenvoudige verwijzing naar het toepasselijke artikel van het gemeentelijk reglement (128).

De weigering van een bouwvergunning is voldoende gemotiveerd door de vermelding dat de constructie in strijd is met de bestemmingsvoorschriften, wanneer geen enkele bepaling de overheid de mogelijkheid biedt tot afwijking (129).

Het bevel aan een vreemdeling om het grondgebied te verlaten is voldoende gemotiveerd door een verwijzing naar het artikel van de Vreemdelingenwet dat nauwkeurig de redenen opsomt die dergelijk bevel mogelijk maken (130).

Wanneer de overheid gebonden is door een advies, zal de motiveringsplicht uiteraard beperkter zijn dan wanneer de overheid kan afwijken van een advies.

184. Wanneer blijkt dat de overheid op grond van een gebonden bevoegdheid niet anders kon dan die bepaalde beslissing nemen, zal het middel van de schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen als niet nuttig van de hand worden gewezen (131). De betrokkene heeft in dit geval immers geen belang bij een vernietiging wegens een schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, daar ook zonder deze schending het resultaat hetzelfde zou zijn, nl. inhoudelijk dezelfde beslissing.

185. Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (132). De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt (133). Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de

invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (134). Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel (135). In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur (136).

Alleen wanneer de overheid zich aansluit bij de wettelijk vereiste voorafgaande adviezen kan een summiere motivering, waarin de overheid zich hierbij aansluit volstaan (137), indien uiteraard het advies zelf afdoende gemotiveerd is en aan de betrokkene ter kennis wordt gebracht (138).

11.1.5. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 36 maanden, dient zij te motiveren waarom zij net voor de maximale wettelijke termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn.

De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

(...)

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

11.1.6. Ten overvloede wenst de verzoekende partij ook te wijzen op het recente arrest nr.113.396 dd. 6 november 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 131.489 / II), zij - op grond van dezelfde overwegingen als in voormeld arrest nr. 92.111 dd. 27 november 2012 - terecht stelt: (...) In casu werd een schending van de formele motiveringsverplichting door Uw Raad aangenomen.

11.1.7. Nog meer ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt:

" Artikel 11 - Inreisverbod

2. De duur van het inreisverbod word volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. (...)".

De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

11.1.8. Bovendien wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest nr. 225 871 van de Raad van State dd. 18 december 2013. In dit arrest verwierp de Raad van State een middel van verwerende partij tegen het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012 (zie ook 11.1.5.), waarbij verwerende partij van oordeel was dat zij niet nader moest motiveren waarom zij voor de maximumtermijn koos (stuk 3). De beoordeling van dit middel door de Raad van State is uiterst verhelderend:

"Anders dan de verzoekende partij in hoofddorde lijkt voor te houden impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole kwam het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter toe te onderzoeken of de verzoekende partij te dezen bij het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur van drie jaar niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van het voorgaande vermocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook zonder schending van de thans in het middel aangehaalde bepalingen te oordelen dat noch in de aanvankelijk bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek is terug te vinden betreffende de specifieke omstandigheden van verweerder en dat het opleggen van een inreisverbod voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verweerder en de duur van het inreisverbod kennelijk onredelijk is, gezien de verstreckende gevolgen van het inreisverbod. Op zijn beurt komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf die marginale toetsing in de plaats van de annulatierechter over te doen. Het tweede middel is ongegrond."

De Raad van State stelt dat de duur van het inreisverbod ten alle tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en dus niet alleen als er wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals verwerende partij in casu wellicht zal voorhouden.

11.1.9. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en gegrond."

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.2.1. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

"Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 1810212014. Betrokkene maakt daarnaast ook het voorwerp uit van meerdere PV's:

- BR.12.LL14040514 In 2015 voorgewone diefstal*
- BR.12.LL.13614914 In 2014 voorgewone diefstal*
- BR.60.L6.0381 2314 In 2014 voor drugsbezit*

Betrokkene werd opgevangen in de Open Terugkeerplaats van Fedasil te Poelkapelle, waar betrokkene meermaals en uitgebreid werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene diende uiterlijk op 09/08/2014 het grondgebied te hebben verlaten of concrete bewijzen voor te leggen dat hij bezig is niet de organisatie van zijn vrijwillige terugkeer maar heeft meermaals geweigerd in te stappen in een vrijwillig terugkeertraject. Betrokkene heeft op 30/1 212013 een asielaanvraag Ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen op 24/0/2014 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een Inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. "

11.2.2. Verzoekende partij vraagt zich af of het bewust PV's ten hare laste, waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst, wel degelijk in haar dossier zit.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk een PV heeft. Het is namelijk het "kroonstuk" waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Indien het stuk niet in het administratief dossier zit, stelt verzoekende partij zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen.

Ook het feit dat zij niet in een terugkeertraject is gestapt om vrijwillig terug te keren naar haar land van herkomst betekent niet dat verwerende partij automatisch een inreisverbod van 3 jaar mag opleggen.

11.2.4. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, artikel 74/11 Vreemdelingenwet van en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. (...)"

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat zij bovendien het voorwerp uitmaakt van meerdere pv's. Voorts wordt gemotiveerd dat: *"Betrokkene werd opgevangen in de Open Terugkeerplaats van Fedasil te Poelkapelle, waar betrokkene meermaals en uitgebreid werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene diende uiterlijk op 09/08/2014 het grondgebied te hebben verlaten of concrete bewijzen voor te leggen dat hij bezig is met de organisatie van zijn vrijwillige terugkeer, maar heeft meermaals geweigerd in te stappen in een vrijwillig terugkeertraject. Betrokkene heeft op 30/12/2013 een asielaanvraag ingediend.*

Deze aanvraag werd definitief verworpen op 24/06/2014 door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole."

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.4. Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden waar zij meent dat het in casu om een standaardmotivering gaat waarbij geen rekening werd gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werd verwezen naar de feitelijke omstandigheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken en werd nagegaan of er elementen zijn die van invloed kunnen zijn bij de bepaling van de termijn van het inreisverbod.

2.5. Waar verzoekende partij kritiek uit op het feit dat er melding wordt gemaakt van diverse pv's waarvan zij meent dat deze niet kunnen gebruikt worden om van *"een gevaar voor de openbare orde"* te kunnen spreken, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing enkel als bijkomend en aldus niet als determinerend motief verwijst naar diverse pv's en daarenboven hoegenaamd niet blijkt uit de bestreden beslissing dat deze pv's worden aangewend om te motiveren dat verzoekende partij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Het dragend motief van de bestreden beslissing betreft het feit dat verzoekende partij nagelaten heeft gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dit terwijl zij meermaals werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. De verwerende partij wijst erop dat de asielaanvraag van verzoekende partij negatief werd afgesloten zodat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM maar dat verzoekende partij hardnekkig blijft volhouden in illegaal verblijf, zodat een inreisverbod van drie jaar gepast voorkomt. Bij deze motivering speelt de verwijzing naar de pv's geen determinerende rol en is de kritiek daarop aldus niet dienstig om tot nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen leiden.

2.6. De Raad benadrukt voorts dat verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd heeft waarom een termijn van drie jaar gepast voorkomt voor het inreisverbod. Verzoekende partij is het niet eens met de motivering waarbij gewezen wordt op het feit dat zij nagelaten heeft vrijwillig gevolg te geven aan het eerder bevel om het grondgebied te verlaten, doch het loutere feit oneens te zijn met de motivering kan geen aanleiding geven tot nietigverklaring. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.7. Evenmin kan verzoekende partij gevolgd worden in haar discours waar zij stelt dat op quasi automatische wijze beslist wordt tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk waarom de verwerende partij gekozen heeft voor een termijn van drie jaar, zonder dat zij zich daarbij beperkt zou hebben tot een verwijzing naar het niet voldaan hebben aan de terugkeerverplichting. Immers wijst zij erop dat ondanks de uitgebreide informatie aangaande terugkeer en het feit dat er geen beletselen zijn inzake artikel 3 van het EVRM om terug te keren, verzoekende partij hardnekkig blijft persisteren in illegaal verblijf, hetgeen ertoe genoopt heeft een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

2.8. Verzoekende partij wijst er voorts nog op familie te hebben in België doch blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij te kennen heeft gegeven dat zij geen duurzame relatie noch familie heeft in België. Evenmin heeft zij minderjarige kinderen in België. Het niet onderbouwde betoog thans geuit in het verzoekschrift waar zij beweert wel familie in België te hebben, kan gelet op voorgaande niet overtuigen.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.10. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.11. In haar tweede middel uit verzoekende partij opnieuw kritiek op de verwijzing in de bestreden beslissing aangaande de pv's en stelt zij zich de vraag of deze pv's wel degelijk in het administratief dossier zitten. De Raad verwijst evenwel naar de bespreking hoger waaruit blijkt dat de verwijzing naar de pv's geen determinerend motief is zodat enige kritiek hierop niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. Verzoekende partij blijft voorts bij haar standpunt dat haar niet instappen in een vrijwillig terugkeertraject geen verantwoording is voor het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, doch gaat hiermee voorbij aan de uitvoerige motivering waarom haar persisteren in illegaal verblijf verantwoordt dat haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

2.13. Beide middelen kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER